

У КОЖНОГО – СВОЯ ПЕРЕДОВА

стор.

3

Закінчення
читайте на

Щонайменше два тижні в рік селянин не має спочинку ні вдень, ні вночі. Адже, як не крути, а в середньому саме стільки триває короткий період збору ранніх зернових. І тут важливо не згаяти жодної хвилини, максимально встигнути зробити все вчасно. Уже багато років саме такий хліборобський підхід сповідують у ПСП «Розвазьке» Острозького району, господарстві, яке своїми успіхами, так би мовити, на всіх фронтах, відоме не лише в Острозькому районі.

А збирати урожай у «Розвазькому» є з чого, адже в господарстві засіяли 250 гектарів пшениці та понад 120 озимого і ярого ячменю. А ще в цьому переліку на значних площах чекають свого дозрівання викосуміш та ярий овес, гірчиця, горох, кормовий та цукровий буряк, соя, кукурудза, гречка. У кожній культурі своя пора дозрівання, відтак, завершивши зі збором ранніх зернових, у «Розвазькому» одразу ж перейдуть до пізніх. Із завданням справляються 5-6 комбайнів.

— Усе це – наші активи, бо якщо в тебе гарний врожай, то з тобою і говорити хочуть. Хоча, знову ж таки, не той хліб, що в полі, а той, що в

коморі, – тішиться керівник ПСП Петро Ягодка. Тим часом у засіках вже майже третина нового врожаю пшениці. У сусідньому складі овес, гречка, мішанка з минулого року, бо ж у справжнього господаря завжди мають бути запаси.

— Коли збираємо весь урожай, то це приміщення заповнюється зерном до половини. Переконалий, що цьогоріч матимемо гарний врожай пшениці на рівні понад 40 центнерів з гектара, а ячменю – ще вищий. Рік у цьому плані дуже вдалий. Держава тепер не закуповує зерна безпосередньо у господарства, так що випікатимемо хліб у нашій пекарні і будемо продавати вже готову продукцію, – каже Петро Іванович.

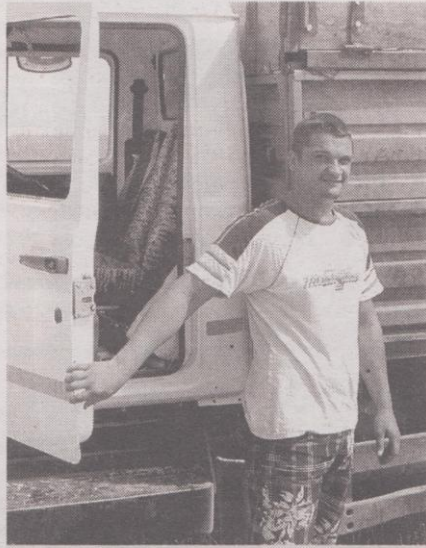
Кілька днів тому «Розвазьке» реалізувало 150 тонн ріпаку, везти довелося аж за 175 кілометрів у с. Великі Коровинці Житомирської області. Така поспішність була зумовлена тим, що ціна наступного дня мала суттєво впасти. Тож мало бути господарником, треба ще й стратегічно мислити, пильнувати за рухом цін на аграрному ринку. Тим часом у цьому бізнесі приносять прибутки не лише зернові. У цьому році користуватиметься попитом насіння білої гірчиці. У «Розвазькому» її посіяли на площі 120 гектарів. Так само і з насінням олійної редьки, яку останнім часом широко використовують як органічне зелене добриво.

У кожного – своя передова

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

Оглядаючи щедрі поля господарства, звернув увагу на велику купу якогось добрива, схоже, нещодавно привезеного. Виявилось, що то курячий послід, а привезли його аж із Київщини, адже в «Розваському» вже давно переконалися, що земля лише тоді дасть віддачу, якщо в неї вкладати. Звісно, що не близько, але ближче взяти ніде, а в цьому органічному добриві знаходиться маса мікроелементів, яких потребує земля.

— Я завжди наголошую, що дуже важливо мати «фабрику», а вона обов'язково дасть продукцію, — посміхаючись, каже Перо Іванович і ловить мій здивований погляд, мовляв, про яку фабрику йдеться. — А погляньте, ось стадо теличок м'ясної поліської породи

Водій Іван Кушнірук

вигулюється. Це і є якоюсь мірою нашою фабрикою. Бо закупили їх порівняно недорого, як вибракувані. А на нашій кормовій базі ці телички гарно набирають вагу, та й ціна за цей час підскочила. Звичайно, це бізнес не «купи-продай» в режимі «миттєві гроші», але він все одно дає прибутки. То чому б не розвивати і цей напрям.

Коли ми вже збиралися на прощання потиснути руки, Петро Іванович згадав про події на сході нашої держави і зізнався, що нещодавно придбав два бронжилети на прохання голови однієї із сільських рад району. Той звертався до дуже заможних бізнесменів району, але вони відмовили, зіславшись на скруту. А Петро Іванович допоміг, і вже наступного дня бронжилети були у наших земляків. А ще досвідчений хлібороб з блиском в очах зізнався, що цього дня розваський народний аматорський хор, натхненником якого також є Петро Іванович, їде у Рівне з концертною програмою. Тож не хлібом єдиним...

• Василь Бурченя